

Soldatul de ieri, starul de azi, NICU ALIFANTIS se destăinuie:

Când am plecat soldat, era frig...

- Din atâtea genuri muzicale, cum de ai ales folkul?

- A fost mai aproape de sufletul meu, am crezut că așa mă pot exprima mai bine, sprijinindu-mă de-o chitară. La începutul anilor '70, era o perioadă romantică, se cânta prin parcuri, se făceau serenade, totul se derula mai lent și era mult mai profund.

- A fost greu drumul spre celebritate?

- Dat fiind că-mi plăcea ceea ce făceam, la care aș adăuga inconștiența, entuziasmul vârstei și conjunctura momentului, toate acestea m-au ajutat să nu realizez efortul și munca depuse. Ar mai fi de spus că de cele mai multe ori drumul spre celebritate e foarte scurt. Mai greu e să te menții și să nu-i dezamăgești pe cei ce-au investit și au crezut în tine.

- V-am auzit undeva, vorbind cu nedisimulată plăcere despre perioada petrecută în armată. Ce ne puteți spune despre această etapă a existenței dumneavoastră?

- Ca orice adolescent rebel, după ce-am terminat liceul și a trebuit să fac altceva decât ceea ce-mi plăcea, am decis să plec la oaste de bună voie. Mă autopedepseam folosind procedeul bilă-mantă-bilă. Plecând în armată de bună voie, încercam să-i fac pe-ai mei să regrete că se pusese în calea fericirii mele de-a face ce-mi plăcea, adică să cânt. Din toată chestia asta m-am ales cu un stagiul de un an și patru luni la

În liceu era un fel de vedetă. Cânta la ceaiuri, făcea serenade. A frecventat un cerc de teatru, a colaborat cu Teatrul *Maria Filotti* din orașul său natal, Brăila, și apoi cu Mircea Florian, a compus muzică pentru spectacole de teatru. A dat examen de două ori la medicină și o dată la actorie. Nu a intrat. *Nu cred că aș fi fost un actor bun. Dar am făcut niște manevre să plec în armată.*

S-a înscris, ca ostaș, în Cenaclul Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu. A devenit vedetă peste noapte. Muzica lui e adevărată și vie.

transmisuni, la Buzău. Până la plecarea la oaste apărusem de câteva ori la televiziune, dar nu într-atât încât să fiu foarte cunoscut. Abia după jumătate de stagiul petrecut în unitatea de la Buzău, am debutat la Cenaclul *Flacăra* și am devenit peste noapte un nume. Săream gardul ca să plec la Cenaclu, mă întorceam pe șest la unitate, a doua zi când apărea revista unde aveam poză și eram laudat, mă lua caporalul Deliu, un oltean al dracului de ambițios și mă pune să spăl wc-uri. Și asta de câteva ori până într-o bună zi când m-a chemat comandantul

companiei, locotenentul Iacob, un om tare cumsecade, Dumnezeu să-l odihnească, m-a luat de mână și m-a dus la comandantul unității în fața căruia tremurau toți, colonelul Pană și i-a raportat toată povestea. De-atunci am dus-o boierește și n-am mai avut probleme. Mă întâlnesc din când în când cu domnul Pană, acum în rezervă, și-l mai invit pe la spectacolele mele, iar el este foarte încântat că nu l-am uitat, de parcă se putea uita un astfel de om... Amuzant este că atunci când s-a aflat despre mine, că am acceptat comandantului, am fost chemat în fața superiorilor și mi s-a pus în vedere să am grijă cum cânt că în această unitate a făcut armata Aurelian Andreescu! După niște ani, Ioan Gyuri Pascu a nimerit la oaste tot la Buzău, la aceeași unitate și la rândul-i a fost chemat și i s-a pus în vedere să aibă grijă că în această unitate a făcut armata Nicu Alifantis...

- Cât de mult și-a pus amprenta stagiul militar pe personalitatea dumneavoastră?

- A fost o experiență binevenită la acea vreme. Recunosc că nu mi-ar mai plăcea s-o repet, dar nici nu-mi pare rău că mi s-a întâmplat.

- Continuați să colaborați cu instituțiile militare?

- Rar, dar de câte ori sunt solicitat o fac cu plăcere, pentru că perioada petrecută în armată îmi trezește amintiri a căror încărcătură emoțională e cu totul specială.

✎ Benone NEAGOE

Interviul integral îl puteți citi în numărul 1/2008 al revistei *Viața militară* aflat în curs de apariție.

SEMNAL

Despre decada unei prăbușiri

Vineri, 21 martie, la Cercul Militar Național, în prezența autorului și a unui public avizat, bun cunoscător al istoriei, s-a lansat cartea *Carol al II-lea și teroarea istoriei*, a scriitorului militar francez **Christophe Midan**, publicată la **Editura Militară**. Cunoscător al limbii române și al istoriei noastre naționale, absolvent al Colegiului Național de Apărare din București și specializat în Relații Internaționale, locotenent-colonelul Christophe Midan este, de altfel, la a doua carte apărută în România cu sprijinul Editurii Militare, prima dintre acestea referindu-se la atașatii militari din cele două țări, România și Franța, în perioada 1860-1940. În plus, este un pasionat al operei literare și filosofice a lui Mircea Eliade, una din lucrările sale apărute în Franța tratând și acest subiect, iar în ce privește perspectiva, tocmai are pe masa de lucru o analiză a relațiilor româno-franceze din perioada lui Napoleon al III-lea. De astă dată, confruntând surse militare franceze și române, Christophe Midan și-a propus să surprindă, printre altele, rolul armatei române în decada premergătoare dezmembrării României Mari (1930-1940) și locul ei în strategia regală de impunere a dictaturii personale. Avem de a face cu un studiu pertinent, bazat pe numeroase documente, despre politica de modernizare a armatei noastre în perioada amintită, când alianțele așa-zis tradiționale se prăbușeau implacabil și, pe de altă parte, se încearcă o interpretare a măsurii în care acest monah de tristă faimă, în opinia noastră, a fost sau nu responsabil de dezastrul de mai târziu, în acest sens autorul căutând să facă legătura – ceea ce ni se pare interesant, dar numai din punct de vedere speculativ – cu „teroarea istoriei” din fundalul scenei pe care se derulează episoadele *Noaptea de Sânziene* a lui Mircea Eliade. De o ireproșabilă prezentare grafică, fie și numai din acest punct de vedere, al analizei istorico-politico-literare realizate despre ceva ce ne privește direct de către un scriitor francez aflat în plină maturitate creativă, noua carte lansată de Editura Militară merită citită. (D. GÎJU)

● A ieșit de sub tipar, numărul 33 al revistei **Orizont Militar**. Sub penița unor redactori cu experiența scrisului, dar și a trupei, au fost scoase

în evidență subiectele de interes pentru militarii Corpului 4 Armată Teritorială *Mareșal Constantin Prezan*. Fie că este vorba de militarii din Sighișoara, Dej, Târgu Mureș sau Talli, evenimentele sunt surprinse cu finețe și umor pe alocuri, dând mai multă savoare articolelor.

Argumente pentru un Forum în plus

La primul Forum informativ-publicistic al redacțiilor publicațiilor din structurile asociative ale veteranilor de război și cadrelor militare în rezervă și retragere din sfera de competențe a armatei, am văzut nu numai reviste (*Rezerva oștirii române, Eroica, Veteranii, Marea noastră*), ci și pe editorii lor, foști ofițeri de presă, purtători de cuvânt, diplomați, oameni de cultură, profesori de jurnalism,

membri ai Uniunii Scriitorilor și Uniunii Ziaristilor Profesioniști. Activi, chiar și în rezervă, inteligenți, informați, ei sprijină benevol apariția acestor publicații.

Gazdele evenimentului, colonelul în rezervă Ioan Mija, consilier al ministrului apărării, Loredana Tifniuc, reprezentanta Direcției Informare și Relații Publice și jurnalistul Benone Neagoe din

partea Trustului de Presă al Ministerului Apărării, i-au întâmpinat cu căldură și familiaritate în sala de conferințe a Muzeului Militar Național.

Scopul acestui tur de studiu a fost acela de informare reciprocă și colaborare pe multiple planuri în sfera publicistică. Din discuțiile purtate am reținut că revistele structurilor asociative ale veteranilor de război și cadrelor militare în rezervă și retragere apar lunar sau trimestrial, într-un tiraj cuprins între 300 și 5000 de exemplare, după posibilități. Au standarde comune, și-au împărțit zonele de acoperire, și doar conținutul lor dă diferența de calitate.

Majoritatea publicațiilor sunt editate din bani proprii, reclamă, bunovoința unor sponsori sau cu sprijinul administrației locale. Temele principale, eroii, războaiele trăite, patriotismul, au dezlănțuit energii astăzi adormite. Prin publicațiile lor, editorii nu lasă să piară în uitare faptele de eroism ale veteranilor, așa cum le-au păstrat documentele de arhivă, memoria peliculei fotografice ori amintirile supraviețuitorilor. Și transmit societății civile mesaje despre situația materială și socială a veteranilor de război, a cadrelor militare în rezervă și retragere.

A fost o inițiativă apreciată, pe care participanții la acest prim Forum informativ-publicistic o doresc continuată.